MEZI NÁMI

N. J. KANE

MEZI NÁMI
N.J.Kane

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 176. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © N.J.Kane
Korektura, redakce a sazba:
Michaela Holanová, Natálie Králová,
Kristýna Tichá
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88568-50-6 epub
978-80-88568-51-3 PDF

Celý příběh je fikce.

Do New Yorku jsem přijela začít znovu.

Nové město. Nová práce. Nový život.

Jen jsem nepočítala s tím, že za barem
jedné z nejdražších restaurací na Manhattanu
narazím na někoho, před kým mě budou
všichni varovat.

Je sebejistý, provokativní a až příliš dobře ví,
jak na mě působí.

Já zase moc dobře vím, že přesně takovým mužům
je lepší se vyhýbat.

Takže mezi námi nic nebude.

alespoň to tvrdím já.

On se tomu většinou jen směje.

Protože oba víme, že to,
co je mezi námi, už dávno
není jen nevinná hra.

VICKY

New York mě přivítal tím, že mi během prvních tří hodin sežral skoro dvě stě dolarů.

A to jsem se ještě ani pořádně nenastěhovala.

„Tohle je vydírání," zamumlala jsem a pustila jednu z krabic doprostřed obýváku.

Obýváku bylo silné slovo.

Kdybych si lehla na podlahu a natáhla nohy, pravděpodobně bych jimi dosáhla do kuchyně. Kdybych k tomu natáhla ruku, možná bych zvládla zavřít i dveře do koupelny.

Ale byl můj. Teda… pronajatý můj. Na dalších dvanáct měsíců, pokud mě New York do té doby finančně nezavraždí.

Opřela jsem si ruce v bok a rozhlédla se kolem sebe.

Dvě krabice s oblečením, jeden kufr a matrace, za kterou jsem byla vděčná majiteli.

Protože představa, že dneska po pohovoru ještě sháním postel, mě přiváděla do lehké deprese.

Za oknem houkalo auto. Někdo dole zakřičel něco, co rozhodně nebyla nabídka k sňatku, a vzápětí se ozvala siréna.

Usmála jsem se.

Bože… Já jsem fakt tady.

Došla jsem k oknu a odhrnula žaluzie. Výhled jsem měla na protější cihlovou zeď a požární schodiště.

Romantika jako prase, pomyslela jsem si.

Ale někde za tou zdí byl Manhattan. Mrakodrapy. Restaurace. Bary. Lidi, kteří někam spěchali, protože tady zřejmě nikdo neuměl chodit normální rychlostí.

A já – Victoria Rhodesová, dvaadvacetiletá holka, s jedním kufrem, pár úsporami a zřejmě lehce narušeným pudem sebezáchovy.

Mobil na parapetu zavibroval a já se pro něj natáhla, jen abych se podívala, že mi volá máma.

„Jsem živá," řekla jsem místo pozdravu.

„To jsem se chtěla právě zeptat."

„V New Yorku nejsou lvi."

„Vicky!“

„Ani medvědi.“

„Vicky.“

Zasmála jsem se a přitiskla si telefon k uchu ramenem, zatímco jsem otevírala krabici s oblečením.

„Jsem v bytě. Všechno je v pohodě.“

„Zamkla sis?“

Podívala jsem se na dveře. „Jo...“

Nezamkla. Došla jsem k nim a otočila zámkem.

„Slyšela jsem to.“

„Tak proč se ptáš, když mi nevěříš?“

Máma si povzdechla tím svým dlouhým, trpícím způsobem, který používala pokaždé, když měla pocit, že jsem se rozhodla aktivně ničit její nervovou soustavu.

„Pohovor máš kdy?“

Podívala jsem se na čas.

„Ve čtyři.“

„A víš, jak se tam dostaneš?“

„Google to ví.“

„Vicky,“ povzdechla si znovu.

„Mami.“

„Jen se ptám.“

„A já tě miluju. Ale jestli mě budeš navigovat přes telefon z druhýho konce země, skočím z okna.“ Přešla jsem k němu a podívala se dolů. „Dobře. Z druhýho patra bych si maximálně zlomila nohu. Takže to ani nemá cenu.“

„Tohle vůbec není vtipný.“

„Trochu jo.“

„Zavolej mi po pohovoru.“

„Zavolám.“

„Hned.“

„Ano.“

„Ne až večer.“

„Ano, mami.“

„A dej mi vědět, až dorazíš domů.“

„Ne.“

„Victorie!“

„Dobře.“

Zavěsila jsem dřív, než stačila přidat další bezpečnostní instrukce, a hodila jsem telefon na matraci.

Pak jsem se podívala na krabici s oblečením a vytáhla si černé kalhoty, bílou košili a sako.

„Tak pojď,“ zamumlala jsem si pro sebe. „Aspoň jedno dospělý rozhodnutí za dnešek.“

ARDEN vypadal jako místo, kde by mi naúčtovali třicet dolarů i za vodu, kdyby ji nalili do dostatečně hezké sklenice.

Stála jsem naproti přes ulici a několik vteřin jen zírala.

Tmavá fasáda, vysoká okna a nad vchodem jednoduchý kovový nápis – ARDEN.

Žádné blikající logo. Žádné obří cedule.

Ten podnik vypadal, že přesně ví, kolik stojí, a nemá potřebu to nikomu vysvětlovat.

„Super,“ vydechla jsem. „Takže vůbec žádný tlak.“

Přešla jsem ulici.

U vstupu mě okamžitě praštila do nosu směs dřeva, kávy a něčeho citrusového. Uvnitř bylo šero, přestože venku ještě nebyl večer. Tlumená světla se odrážela od tmavého dřeva a černého mramoru.

Restaurace ještě nebyla otevřená, ale rozhodně nebyla prázdná.

Lidé pobíhali mezi stoly. Někdo skládal ubrousky. Z kuchyně se ozývalo cinkání kovu, hlasité povely a jedno velmi výrazné: „Ne, do prdele, tohle nepatří sem!“

Málem jsem se usmála.

Dobře. Aspoň někde se mluví mým jazykem.

Za vysokým pultem u vstupu stála žena v dokonale padnoucích černých šatech. Vlasy měla stažené do uhlazeného uzlu a vypadala, jako by se narodila s výrazem člověka, který ostatní dokáže slušně poslat do háje, aniž by přestal působit profesionálně.

Zvedla ke mně oči.

„Dobrý den.“

„Dobrý. Jsem Victoria Rhodesová. Mám pohovor na čtvrtou.“

Krátce se podívala na obrazovku před sebou. „Ano. Jste tu dřív.“

„Je to problém?“

Pohledem přejela hodiny. Bylo patnáct čtyřicet sedm.

„Ne.“

Je doslova výřečnost sama, pomyslela jsem si.

„Posaďte se. Dám vědět, že jste tady.“

„Díky.“

Sedla jsem si do jednoho z křesel poblíž vstupu a snažila se nevypadat, že očima vysávám celý prostor.

Protože ten bar…Do prdele.

Táhl se skoro přes celou jednu stranu restaurace.

Tmavá pracovní deska, za ní vysoký regál od podlahy téměř ke stropu plný lahví. Whisky, bourbon, gin, rum, tequila, koňak. Některé značky jsem znala.

U jiných jsem věděla jen to, že kdyby mi jedna láhev spadla, pravděpodobně bych ji splácela do důchodu.

Pod barem byly jistojistě chladicí boxy, zásobníky s ledem, malé nerezové nádoby na citrusy a další věci, které zatím nebyly připravené na večerní provoz.

Nad hlavou visely sklenice. Za barem právě někdo doplňoval zásoby.

O kus dál vedly dveře do kuchyně a vedle nich úzká chodba, kterou personál procházel tam a zpátky.

Milovala jsem to. Ten chaos těsně před otevřením.

Ten pocit, že se všechno teprve nadechuje.

Za dvě hodiny bude každá židle obsazená, u baru budou lidi mávat kartami a všichni budou něco okamžitě chtít. Pamatovala jsem si to ještě z domova, i když k tomuhle, co bylo teď přede mnou, to mělo neskutečně daleko.

Byla jsem přesně ten typ člověka, kterému chaos uklidňuje mozek.

„Victoria?“

Zvedla jsem hlavu.

Muž stojící několik kroků ode mě mohl mít něco přes třicet. Možná víc. Těžko říct. Tmavý oblek, drahé hodinky, krátké vlasy a úsměv člověka, který ví, že vlastní velmi drahou restauraci na Manhattanu.

Postavila jsem se. „Vicky,“ natáhla jsem k němu ruku.

Přejel mě pohledem a stiskl mi ji. „Vicky,“ přikývl. Stisk měl pevný. „Pojďte,“ kývl na mě hlavou. Následovala jsem ho. „Jak dlouho jste v New Yorku?“

„Asi…“ podívala jsem se na hodinky, „sedm hodin.“

Podíval se na mě. „Sedm?“

„Možná osm. Ztratila jsem pojem o čase, když jsem platila kauci.“

Zvedl se mu koutek úst. „Takže rovnou pohovor.“

„Řekla jsem si, že stres je nejlepší rozložit rovnoměrně.“

Tentokrát se zasmál. To bylo dobře, byl to první bod pro mě.

Jeho kancelář byla v zadní části restaurace. Mnohem menší, než jsem čekala. Stůl, dvě židle, monitor, několik polic a skleněná stěna, přes kterou bylo vidět část provozu.

Posadila jsem se naproti němu, když vzal do ruky můj životopis.

„Dva roky za barem.“

„Skoro tři,“ naklonila jsem se.

„Poslední podnik nebyl zrovna malý,“ zvedl ke mně oči.

„Nebyl. Ale Arden je…“ odmlčela jsem se.

„Jiná liga?“ doplnil.

„Chtěla jsem říct dražší.“

Podíval se na mě. „Ale jiná liga zní líp.“ Jeho úsměv se rozšířil. „Proč New York?“

Tohle byla přesně ta otázka, kterou mi položil každý, komu jsem řekla, že odjíždím.

Proč? Protože jsem chtěla.

Protože jsem poslední rok měla pocit, že jestli zůstanu na stejném místě ještě o měsíc déle, začnou mi růst z nohou kořeny.

Protože jsem chtěla něco, co bude moje. Něco, co jsem si vybrala sama.

Pokrčila jsem rameny. „Protože jsem tady nikdy nebyla.“

Zvedl obočí. „To je všechno?“

„A protože jsem chtěla zjistit, jestli to zvládnu.“

Chvíli si mě měřil. „A když nezvládnete?“

„Tak to zjistím.“

Položil životopis na stůl.

„Ta odpověď se mi líbí, Vicky,“ pousmál se.

„Mně taky. Vymyslela jsem ji před pěti sekundami.“

Krátce se zasmál. Pohovor pak přešel do věcí, které jsem znala.

Práce pod tlakem. Znalost alkoholu. Klasické koktejly.

Komunikace se zákazníky. Práce se systémem. Konfliktní hosté.

„Co uděláte, když zákazník tvrdí, že Martini, které jste mu připravila, není Martini?“

„Zeptám se ho, co si představuje pod pojmem Martini.“

„A když bude trvat na tom, že má pravdu?“

„Tak mu připravím to, co chce, nechám ho myslet si, že vyhrál, a vezmu si dýško.“

Na okamžik se odmlčel.

„Dobře.“

„To byla správná odpověď?“

„Byla realistická.“

„Ještě lepší.“

Opřel se. „Ještě jedna věc. Tady se jede rychle. Hodně rychle. Nejsme koktejlový bar, kde máte osm minut na jeden drink a host vás sleduje, jak pálíte rozmarýn. Máme plnou restauraci, bar a servis pro stoly. Někdy stovky objednávek za večer.“

„To mi vyhovuje.“

„Vážně?“

„Když mám moc času, začnu přemýšlet.“

„A to je problém?“

„Obvykle.“

Zase ten krátký pobavený pohled.

Pak vstal. „Pojďte. Ukážu vám to.“

Vyšla jsem s ním z jeho kanceláře a pomalu došla za bar. Tam vypadal Arden ještě větší.

„Tady máte hlavní stanoviště,“ ukázal na prostor pod barem. „Led. Chlazení. Speed rack. Citrusy, sirupy, garnish. Sklo se doplňuje průběžně.“

Nic jsem neřekla a jen přikývla.

„Támhle je servisní část pro číšníky. Ti se vám do toho budou plést nejvíc.“

„Výborně.“

Ohlédl se na mě. „To jsem neměl říct.“

„Já to na vás neřeknu,“ pokrčila jsem rameny.

„Tady je kuchyň.“

Jakmile otevřel dveře, udeřilo mě teplo. Úplný opak baru.

Nerez, pára, trouby, lidi v bílém, několik rozpracovaných talířů.

Jeden z kuchařů proběhl kolem nás s tácem.

„A ano,“ pokračoval majitel, „barmani sem chodí krást jídlo.“

„Takže benefity.“

„Ne. Technicky krádež.“

„Je to v pracovní smlouvě?“

Podíval se na mě. „Začínám mít pocit, že když vás přijmu, budu toho litovat.“

„To je dost rychlý úsudek, pane.“

Vyšli jsme zpátky. Vedle kuchyně otevřel další dveře.

Za nimi vedly schody dolů. Okamžitě se změnila teplota.

„Víno máme ve sklepě. Máme dole hlavní vinotéku. Některé lahve jsou –“

„Drahé?“

„Velmi.“

„Takže je nerozbíjet.“

„Ideálně.“

Naklonila jsem se a podívala se dolů. Úzké schody mizely do prostoru lemovaného regály.

„Je to tam velký?“

„Dost.“

„Skvělý. Takže kromě práce budu hrát únikovou hru.“

„První týden se ztratí každý.“

„To mě uklidnilo,“ ušklíbla jsem se.

Zavřel dveře. „Směny začínají kolem půl čtvrté. Podnik otevírá v pět. Před otevřením máte přípravu, doplnění, briefing. Zavíráme většinou kolem jedné, víkendy později.“

„To mi sedí.“

„Noční člověk?“

„Ráno mě nemají rádi ani vlastní rodiče.“

Usmál se a přikývl. „Dress code jsou černé kalhoty, černá košile, čisté boty. Vlasy tak, aby vám nepadaly do práce nebo je zákazníci nevytahovali ze skleniček,“ podíval se na mé dlouhé kadeře.

„To zvládnu,“ přikývla jsem.

„Dýška jsou vaše. Žádný společný pool.“

Zastavila jsem se. „Každý svoje?“

„Každý svoje.“

To se mi hodně líbilo.

Přejela jsem očima po baru. Tohle místo by mohlo vydělávat velmi slušně… Kdybych byla dobrá.

A já byla dobrá.

„Máme poměrně stálý tým,“ pokračoval. „Někteří jsou tu několik let. Budete nová. Chvíli trvá, než si všichni sednou.“

„To je normální.“

„Jeden z barmanů je tu nejdéle. Ukáže vám systém a první dny vás vezme přes směny. Pak budete dělat na směnách spolu.“

Přikývla jsem. Neptala jsem se, o koho jde, bylo mi to tak nějak jedno.

V tu chvíli jsem se zajímala jen o jednu věc.

„Takže…“

Otočil se ke mně. „Takže?“

„Je tohle část, kde mi řeknete, že se ozvete?“

Několik vteřin se na mě díval. Pak si strčil ruce do kapes.

„Můžete nastoupit zítra?“

Zamrkala jsem. „Cože?“

„Zítra. V patnáct hodin a třicet minut.“

„To znamená…“

„Že máte práci.“

Do háje. Na tváři se mi objevil úsměv dřív, než jsem ho stihla zastavit.

„Vážně?“

„Vážně.“

„Tak jo.“

„Tak jo?“

„Snažím se působit profesionálně.“

„Moc vám to nejde,“ ušklíbl se.

„Uvnitř skáču.“

„To jsem pochopil.“

Natáhl ruku a já ji nadšeně stiskla.

„Vítejte v Ardenu, Vicky.“

A tentokrát jsem se usmála úplně naplno.

„Díky.“

Když jsem z restaurace vyšla, venku už se stmívalo.

Lidé proudili po chodníku kolem mě a já stála několik metrů od Ardenu s telefonem v ruce a pořád se pitomě usmívala.

Vytočila jsem číslo na mámu a nepřekvapilo mě, že to zvedla po prvním zazvonění.

„Tak?“

„Ahoj i tobě.“

„Vicky.“

„Co?“

„Tak?“

Nechala jsem ji dvě vteřiny trpět.

„Nastupuju zítra.“

Chvíli bylo ticho. Pak se ozval výkřik tak hlasitý, že jsem musela telefon odtáhnout od ucha.

„Dostala jsi to?!“

„Ne, jen mi dovolí zdarma uklízet.“

„Victorie!“

Rozesmála jsem se. „Jo. Dostala.“

„Já to věděla!“

„Před hodinou jsi mi říkala, ať se nezhroutím, když mě nevezmou.“

„Protože jsem tě chtěla připravit na nejhorší.“

„Jasně.“

„Jaký to tam je?“

Otočila jsem se. Přes vysoká okna Ardenu už byly vidět první rozsvícené lampy nad stoly.

Personál uvnitř se připravoval. Za chvíli se otevřou dveře a celé místo se zaplní.

„Krásný,“ řekla jsem, tentokrát bez ironie. „Fakt krásný.“

„A lidi?“

„Nevím. Zatím jsem potkala asi tři.“

„Majitel?“

„V pohodě.“
„A plat?“
„Mami.“
„Co?“
„První otázka je, jestli jsem živá. Druhá, jestli mě vzali. Třetí peníze.“
„Protože tě znám.“
„Bude to dobrý. Dýška si každý nechává.“
„To zní dobře.“
„To zní hodně dobře.“
Začala jsem pomalu kráčet směrem k metru.
„Zítra nastupuju v půl čtvrtý.“
„Takže budeš chodit domů v noci.“
A je to tady.
„Mami.“
„Jen se ptám.“
„New York má metro.“
„I v noci?“
„Ne. O půlnoci ho odvezou do garáže.“
„Nemusíš být protivná.“
„Já nejsem protivná. Jsem šťastná.“
A byla jsem. Doopravdy. Zvedla jsem oči k budovám kolem sebe.
Byla jsem unavená. Hladová. V bytě jsem měla tři krabice a jednu matraci.
Nikoho jsem tady pořádně neznala. Nevěděla jsem, jestli se v Ardenu udržím. Nevěděla jsem, jestli si za měsíc nebudu nadávat, že jsem udělala největší kravinu svého života.
Ale poprvé po strašně dlouhé době jsem měla pocit, že se něco děje.
Že stojím přesně na začátku něčeho.
„Jsem na tebe pyšná,“ ozvala se máma tišeji.
Zarazila jsem se. „Neříkej takový věci. Rozmažeš mi řasenku.“
„Ty brečíš?“
„Ne.“
„Vicky.“
„Fouká.“
„V telefonu slyším metro.“
„Newyorský vítr je specifický.“
Zasmála se. „Běž domů.“

„Jdu.“
„A zamkni.“
„Ano.“
„A napiš –“
„Až budu doma.“
„Dobře.“
„Miluju tě.“
„Já tebe taky.“

Zavěsila jsem. Pak jsem ještě jednou pohlédla směrem k Ardenu, přestože už nebyl skoro vidět.

Zítra bude moje první směna, pomyslela jsem si.

Tohle je můj nový život. Můj nový domov…

Usmála jsem se sama pro sebe a strčila telefon do kabelky.

Kdyby něco, poseru si to podle sebe.

NATE

Když jsem otevřel oči, bylo něco po desáté. První, co jsem ucítil, byla bolest za očima. Druhé cizí parfém na polštáři. A třetí ticho.

To jsem měl rád nejvíc.

Chvíli jsem zůstal ležet na zádech a zíral do stropu, než jsem otočil hlavu.

Žena vedle mě spala na boku, zády ke mně, a přikrývku měla staženou k pasu. Jedna noha jí trčela ven a dlouhé vlasy měla roztažené přes polovinu mého polštáře.

Podíval jsem se na hodiny a pak zpátky na ni.

Do prdele.

Vylezl jsem z postele, natáhl na sebe tepláky a cestou do kuchyně sebral ze země tričko.

Byt byl chladný. Přes velké okno se dovnitř cpalo šedé newyorské dopoledne a zvuk dopravy z ulice dole. Postavil jsem konvici na kávu, otevřel okno a zapálil si.

První cigareta a první kafe. Teprve potom jsem byl ochotný připustit, že lidstvo má nějaký smysl.

Opřel jsem se bokem o linku a vyfoukl kouř ven.

„Ty fakt kouříš hned po probuzení?“ ozvalo se.

Ani jsem se neotočil.

„Jo.“

Za mnou zašustilo oblečení. „To je nechutný.“

„Včera ti to nevadilo.“

Odpovědí bylo ticho a já se ušklíbl.

Kávovar cvakl a já nalil kávu do hrnku. Když jsem se otočil, stála u dveří kuchyně jen v mojí košili. Vlasy rozcuchané, oči ještě ospalé.

Byla hezká. Věděl jsem to už dávno. Proto tady taky byla.

„Kafe?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

Nalil jsem druhé, bez cukru a přidal trochu mléka.

Pamatoval jsem si, jak ho má ráda, a podal jí hrnek.

„Díky,“ zašeptala.

Opřela se o kuchyňskou linku naproti mně a chvíli jsme mlčeli.

To ticho tentokrát nebylo příjemné. Poznal jsem to dřív, než otevřela pusu.

„Nate.“

Zvedl jsem k ní oči. „Hm?“

„Takhle to dál asi nejde.“

Napil jsem se kávy. „Jak?“

„Nedělej to,“ zamračila se.

„Co?“

„Tohle.“ Ukázala hrnkem někam mezi nás. „Že nevíš, o čem mluvím.“

Věděl jsem. Samozřejmě že jsem věděl. Položil jsem cigaretu do popelníku na parapetu a podíval se na ni.

„Tak mluv.“

„Spíme spolu už nějakou dobu,“ vydechla.

„Jo.“

„A pak vždycky vstaneš, uděláš kafe a…“

„Udělám kafe.“

„Nate.“

„Co chceš, abych řekl?“

„Nevím. Třeba že bychom jednou mohli dělat něco normálního.“

Lenivě jsem se pousmál. „Co je normální?“

„Večeře.“

„Jíme.“

„Ne ve dvě ráno po směně.“

„Brzká snídaně?“

„Bez toho, abych před ní byla nahá.“

Tentokrát jsem se opravdu pousmál. Ona ne, a tak mi úsměv zmizel.

„Poslouchej,“ povzdechl jsem si.

„To zní skvěle,“ odfrkla si.

„Od začátku jsi věděla, co mezi námi je.“

„Lidi někdy změní názor.“

„Já ho nezměnil.“

Na chvíli sklopila oči ke kávě. A přesně tohle jsem nesnášel.

Tu chvíli. Moment, kdy někdo začne čekat něco, co jsem nikdy nenabízel, a já jsem najednou automaticky ten hajzl, protože to neumím vytáhnout z kapsy.

„Takže nic?“ zeptala se.

„Nic jsem ti neslíbil.“
„To vím.“
„Tak proč se tváříš, jako bych něco porušil?“
Zvedla hlavu. „Netvářím.“
Tvářila, ale nechal jsem to být.
„Jestli chceš něco jiného, rozumím.“
„A ty?“
„Já nechci nic jiného.“
Její ústa se stáhla. „Ty jsi fakt emocionálně postižený.“
Napil jsem se kávy. „Taky možnost.“
„Víš, že většina chlapů by se alespoň snažila lhát?“
„Proč?“
„Protože je to slušný.“
„Lhát je slušný?“
„Někdy.“
„Tak to jsem asi nevychovaný.“
Teď se koutkem úst pousmála i ona, pak položila hrnek do dřezu a otočila se na mě.
„Musím domů.“
„Hm.“
„A dneska se uvidíme v práci.“
„Taky jsem si všiml.“
Protočila oči. „Bude to divný?“
„Proč by bylo?“
„Protože jsem právě řekla, že chci víc.“
„A já řekl, že ne.“
„To vím.“
„Tak máme jasno.“
Chvíli mě pozorovala. „Ty máš všechno strašně jednoduchý.“
„Snažím se.“
„To musí být krásný.“
„Je.“
Tentokrát se zasmála. Vzala si ze židle svoje šaty a boty a zmizela zpátky do ložnice.
Já si znovu zapálil a zadíval se z okna.
Za dvacet minut byla pryč. Bez scény i bez prásknutí dveřmi.
Jen její parfém zůstal na polštáři a hrnek ve dřezu.

Do Ardenu jsem dorazil v tři deset. Stejně jako skoro každý den.

Oficiálně jsem měl začínat v půl čtvrté.

Neoficiálně jsem nesnášel, když jsem přišel a něco nebylo připravené.

„Ty tady jednou umřeš," ozvalo se mi v zádech.

Ani jsem se neotočil. „Dobré odpoledne i tobě, Mio."

„Myslím to vážně."

Sundal jsem bundu a pověsil ji v zázemí.

„To bude smutný."

„Ne. Bude to praktický. Aspoň si konečně vezmu tvoje směny."

Podíval jsem se na ni a Mia se usmála.

„Vidíš? Už plánuju budoucnost."

„To je u tebe novinka. Jen ti připomenu, že to za barem neumíš, a proto jsi servírka."

„Jdi do prdele."

„Později."

Prošel jsem kolem ní směrem k baru. Arden před otevřením byl jediná verze Ardenu, kterou jsem měl skoro rád.

Žádní hosté. Žádný majitel v drahém saku, co měl pocit, že objevil pohostinství.

Jen personál.

Kuchyň už jela. Zpoza dveří se ozýval Marco, který někoho posílal do hajzlu, protože mu špatně nakrájel cibuli.

Sienna seděla u jednoho ze stolů a něco zapisovala.

„Nate,“ kývla na mě.

„Sienno,“ oplatil jsem jí to a přihodil úsměv.

„Jsi dneska milej.“

„To bude tím, že jsi mi ještě nic pořádného neřekla.“

„Aha, to bude ono,“ rozesmála se.

Vešel jsem za bar a rychle zkontroloval vše, co by mohlo docházet.

Led. Citrusy. Sirupy. Sklo. Lahve i speed rack.

Někdo přehodil bourbon tam, kam nepatřil, a tak jsem ho vyndal a vrátil zpátky. Věděl jsem zcela přesně, kdo to byl.

„Nesahej na to,“ zavrčel jsem na Thea, který zrovna nesl bednu skla.

„Na co?“ zastavil se.

„Na nic.“

„Tak proč –“

„Protože když na nic nesáhneš, nic neposereš.“

„Mám tě taky rád.“

„Já vím.“

Položil bednu. „Dneska je tady nová.“

Zvedl jsem oči. „Nová co?“

„Barmanka.“

„Aha.“

„To je celý?“

„Co chceš? Ohňostroj?“

„Mia říkala, že je hezká.“

„Mia říká hodně věcí.“

„Takže tě to nezajímá.“

„Ne.“

A nezajímalo. Noví lidi přicházeli a odcházeli. Někteří vydrželi měsíc. Někteří dvě směny. Někteří první páteční servis a pak už jsme je nikdy neviděli.

Nejdřív ať přežije pátek. Pak si zapamatuju jméno.

Ve čtyři jsme seděli u staff mealu.

Marco postavil doprostřed stolu několik táců a podíval se na nás, jako by nás všechny osobně nenáviděl.

„Jestli mi někdo vleze před servisem do kuchyně a začne mi žrát hranolky, useknu mu ruku.“

Mia se podívala na mě a já na ni.

„Proč se díváš na mě?“ rozhodil jsem ruce.